

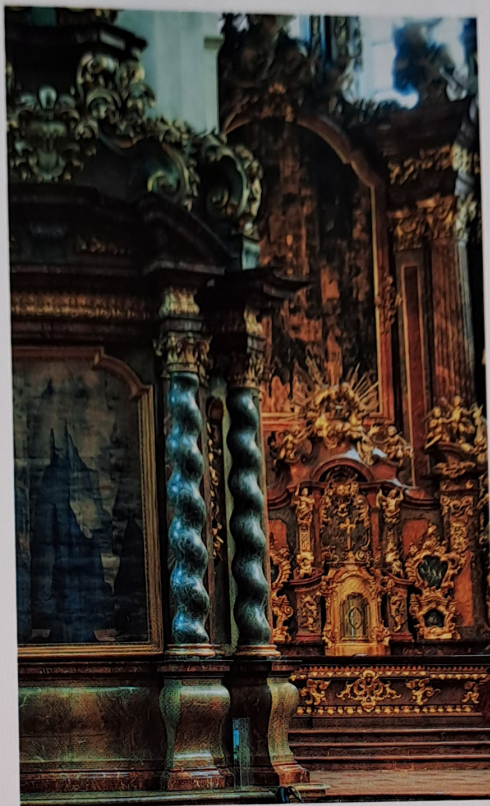
Háblův Popelec

text: Radek Wohlmut

Asi je zbytečné snažit se to říct jinak. Malíř a grafik Patrik Hábl (1975) během minulého roku udělal prostě spoustu „neviditelné“ práce. Neviditelné v tom smyslu, že její výsledky nebyly z pražského pohledu moc zřetelné. I tak se rok 2012 pro něj může stát jedním z těch zlomových. Hábl zvládl nejen trojvýstavu *3×C and 3×P, Celebration of Painting* v mnichovské Galerii Kalt, ale absolvoval i další samostatné prezentace v Lyonu a Amsterdamu. K tomu se stačil ještě zúčastnit kolektivních výstav třeba v New Yorku a Istanbulu.

To, že nezahálí ani letos, je zřejmé už teď. A vypadá to, že se zatím trochu snaží doma dohnat to, co loni „zameškal“. Od začátku roku má za sebou dvojvýstavu *Place* v brněnské Fait Gallery a Galerii ARS. Momentálně připravuje projekt pro pražský DOX. Už z tohoto výčtu je zřejmé, že se nešetří a lze se od něj během dalších měsíců dočkat mnohého, ale troufám si tvrdit, že na jeden z vrcholů je možné ukázat už nyní. Je jím jeho intervence do kostela Nejsvětějšího Salvátora v Praze, která se určitě dostane do jeho celoživotního „top ten“. V rámci takzvaného Popelce umělců (blíže v minulém čísle) se mu totiž povedlo rozehrát sakrální prostor opravdu nevídaným způsobem. Věc byla náročná z mnoha důvodů včetně toho, že navazoval na projekty umělců, jako jsou Stanislav Kolíbal, Adriena Šimotová nebo Václav Cigler, a bylo předem jasné, že se srovnání nevyhne.

Hábl připravil hned pět možností, jak do interiéru barokního kostela vstoupit, od jakési vertikální linky spuštěné z výšky klenby vedoucí po celé délce hlavní lodi až ke Karlovu mostu, po tubus z bílého tylu, do kterého by bylo možno vstoupit. Podobně jako jeho předchůdci zvažoval především možnost dočasného umístění nebo zavěšení objektu či plátna do volného chrámového prostoru. Nakonec padla volba na nejpřirozenější, ale zároveň nejkomplikovanější řešení. V souladu s církevním zvykem zakrýt během Popeleční středy na znamení počátku

postního období obraz na hlavním oltáři látkou, se rozhodl vytvořit taková „hladová sukna“ pro všech patnáct oltářních obrazů v kostele. Při svém počínání však nebyl nijak dogmatický.

Barva hungertuchů bývá sice tradičně fialová, ale Hábl ve své rozvaze nezapomněl, že je sám zvyklý vyjadřovat se barvou. Rozhodl se pro svou oblíbenou techniku monotypu a tři měsíce vytvářel abstraktní kompozice, které dalších několik týdnů precizně vsazoval přes původní narativní malby přímo do zlacených rámců oltářní architektury. Stačí si v duchu připomenout běžná úskalí při tvorbě monotypu násobená obrovskou plochou podložky, aby člověk plně docenil nesnadnost jeho úkolu. Formáty obrazů se na výšku pohybují od tří do šesti metrů, přičemž výjev na hlavním oltáři má téměř dvacet čtyři metrů čtverečních. Patrik Hábl byl nucen experimentovat prakticky ve všech ohledech. Podložku lepil z několika kusů, používal různé druhy papíru, na nanášení pigmentu si vytvořil speciální třímetrový válec, musel

řešit otázku hustoty barvy, přítlaku válce, nasazování jednotlivých barevných pásů v rámci kompozice, stékání a další věci, které ve všech ohledech nestandardní zadání přinášelo. Při tom všem ale neustoupil ze svého typického výrazu a dokázal se vyjadřovat tak, jak je pro něj obvyklé.

Výsledek se jen těžko popisuje, ale rozhodně stojí za to. Počínaje úvodním brutálně převrstveným obrazem v medkovských barvách, umístěným proti ukřížování, přes rustikální, výrazně kontrastní černobílé práce po postupně intuitivní příměsí zlaté, které kulminují ve strhující produchovnělé, a přitom expresivní kompozici na hlavním oltáři. Její vnitřní dynamika je kromě jiného daná i tím, že jde o jediný obraz, který je střídavě budován z obou směrů. Za zvláštní zmínku jistě stojí i barevně výjimečná stříbřitá abstrakce na epištolní straně, která z úhlu zlehka evokuje zrcadlo, a především na poměry drobná, ale o to působivější práce na oltáři v zákristii.

Jedním z charakteristických znaků volného cyklu, jehož tvarosloví někdy připomíná krajinu, je proměnlivost jednotlivých obrazů, které téměř vždy reagují na konkrétní místo sakrálního prostoru. Tradiční barokní fazoně kostela dávají další rozměr, stejně jako duchovní prostředí niterným strukturám kompozic. Spolu pak působí tak přirozeně, až se člověku zdá, že by vše takhle mohlo zůstat nastálo, a ne jen do Velikonoc, kdy končí půst, jakkoli je taková myšlenka asi trochu kacířská. ■■

**PATRIK HÁBL:
POPELEC UMĚLCŮ**

místo: Akademický kostel Nejsv.
Salvátora, Praha

kurátoři: Norbert Schmidt a Petr Tej

termín: Popeleční středa až Velký
pátek, 2013

salvator.farnost.cz